

aristák szegedi gimnáziumában végezte, majd a budapesti Tudomány Egyetem jogi fakultásán abszolvált. 1893. jún. 19-én lépett városi szolgálatba, ahol szorgalmával és tudásával csakhamar elnyerte a közgyűlés bizalmát és már 1917. jún. 17-én tanácsnokká választott. A forradalmi idők rettenetes nyomorúságában ő vezette Szeged város közlélmzési ügyosztályát példás rendben, közmegelegedésre. E téren tanúsított erélyét és szervező képességét kívánta Szeged város tanácsa érvényre juttatni a színház érdekében, amikor az utolsó vállalkozó igazgató bukása után, 1927. febr. 1-én a szegedi városi színházat házikezelésbe vette és első intendánsnak őt nevezte ki. Fodor Jenő sohasem foglalkozott művészi ügyekkel, nem is vállalkozott többre, csak a rend és fegyelem megteremtésére. Amint e feladatnak eleget tett, lemondott a további működésről és az intendaturát 1928. februárban Pálffy József dr.-nak átadta. Fodor Jenő az általa vállalt feladatnak minden tekintetben megfelelt, keresztülvezette a város közigazgatása útvesztőjén a színház adminisztrációját és ezzel a ténnyel megteremtette a zavartalan állandó szegedi színészetet.

Fodor Jenő, író. Színműve: »A kék álarc«. Operett 3. felv. Társszerző: Szomaházy István. Bem. 1923. júl. 10. Budai Színpark.

Fodor Jozefa, énekesnő, sz. 1793-ban, Párizsban. Nagyatyja F. Károly, katona volt és a Maas folyó mentén Venlooban telepedett meg. Atyja F. József hegedűművész és kamarazeneszerző, a berlini Franz Benda tanítványa. Harminc éves korára már olyan hírré kapott, hogy Montmorency herceg meghívta Párizsba udvari karmesterének, Montmorency hercegnő, pedig feleségül adta hozzá a frajját, Marmont Genovéva kisasszonyt. Ebből a házasságból született Fodor Jozefa, aki Oroszországban nevelkedett, hol már tízéves korában egyforma könnyűséggel beszélt és írt oroszul, franciául, olaszul, németül és angolul.

Zeneileg is csodagyerek lehetett, mert tizenhárom éves se volt még, mikor az apjának egy hangversenyén föllépett s »a pianon és hárfán oly ritka tehetséggel

játszott, hogy azt egy gyenge gyermekben kiki bámulná». A tüneményes zongoraművésznőt 1810-ben már mint szoprán operaénekesnőt ünnepli az orosz arisztokrácia.

Egy év múlva Jozefinából már asszony lett: Tharaud Mainville-né, férje francia színész volt, akit a cár vendégszerepeltetni hívott meg Pétervárra.

1812-ben Sándor cár szélnek eresztette a francia színészeit. Mainville összeszedte a jobb erőket s azokból »bujdosó társaság«-ot szervezván, Stockholmban, Kopenhágában, Hamburgban próbált szerencsét. A háromévi vándorlás nagyszerű iskola volt Fodor Jozefa számára. 1815-ben már úgy vonult be a párizsi Opéra-Comique-ba, mint európai nevű művésznő. »Itt olly tűzbe hozta a Párisi közönséget, hogy néki az Olasz Theatromon az első személy rangja ajánlatnak, mely akkor az Odeon-ban tartatott.« A Théâtre Italien-t akkor majd válságba sodorta primadonnájának, Barilinak, a párizsiak kedvencének távozása. Fodor Jozefa azonban, aki Paërnek, Napoleon karmesterének egy operájában, a »Griseldá«-ban lépett föl először, hamar elfeledtette Párizssal az olasz primadonnát. Versenytárs nélkül uralkodott addig, míg a restauráció a politikai inkvizíciót ki nem terjesztette a színházakra is. XVIII. Lajos a régi direktiót elmozdította a Théâtre Italien éléről s rábízta az igazgatást Catalani-ra. A két művésznő nem tudott összeférni s Fodor Jozefa »szerentsésnek tartotta magát, hogy Catalanitól kármentésül 14 ezer Frank lefizetésével megmenekedhetett«.

1816-tól 1818-ig Londonban »gerjesztett közönséges bámulást« s onnan ment Velencébe, 1819-ben. Itt érte az a szokatlan tisztesség, hogy mikor a Fenice-ben harminkekilencedszer játszotta az Elisabetta-operát, a színpadon megkoronázta a közönség. Ekkor vertek a tiszteletére emlékérmeket is, ezüstből, aranyból és bronzból. Ezután újra Párizsba szerződik s itt Paësiello »Szevillai borbély«-ában nagy sikert ér el. 1823-ban vendégszerepel Bécsben, Nápolyban, Milanóban. 1825-ben mint Semiramist tündető tapessal jutalmazták Párizsban. Ekkor a hangját elvesztette, mire orvosi tanácsra Olaszország enyhe éghajlata alatt pihenőt tartott. 1830 körül